

Sygn. akt II Ka 303//16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 sierpnia 2016 r.

Sąd Okręgowy w Ostrołęce II Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący SSO. Anna Łaszczych (spr.)

Sędziowie SO. Wiesław Oryl

SO. Michał Pieńkowski

Protokolant Dorota Dzięczek

przy udziale Prokuratora Okręg. Andrzeja Luchcińskiego

po rozpoznaniu w dniu 10 sierpnia 2016 r.

sprawy A. R.

oskarżonego o przestępstwo z art. 178 a § 4 k.k. w zw. z art. 178a § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i art. 180a k.k.

na skutek apelacji, wniesionej przez oskarżonego i obrońcę

od wyroku Sądu Rejonowego w Przasnyszu

z dnia 12 kwietnia 2016 r. sygn. akt II K 93/16

o r z e k a :

1. prostuje oczywistą omyłkę pisarską w opisie czynu z pkt II w ten sposób, że po słowach „22 grudnia” wpisuje prawidłowo „2005 r.” w miejsce „2015 r.”,
2. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok,
3. zwalnia oskarżonego od kosztów i opłat sądowych za drugą instancję.

Sygn. akt II Ka 303/16

UZASADNIENIE

A. R. został oskarżony o to, że:

I. będąc wcześniej prawomocnie skazany za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości wyrokiem Sądu Rejonowego w Przasnyszu z dnia 20 marca 2008r. w sprawie o sygn. akt V K 7/08, w dniu 27 listopada 2015r. w miejscowości K., pow. (...), woj. (...), prowadził w ruchu lądowym samochód osobowy marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...), znajdując się w stanie nietrzeźwości (1,91 mg/l, 1,90 mg/l alkoholu etylowego w wydychanym powietrzu), przy czym czynu powyższego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności będąc uprzednio skazany za umyślne przestępstwo podobne,

to jest o czyn z art. 178a § 4 kk w zw. z art. 178a § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk.,

II. w dniu 27 listopada 2015r. w miejscowości K., ul. (...), gm. K., pow. (...), woj. (...), prowadził po drodze publicznej samochód osobowy marki V. (...) o nr rej. (...), nie stosując się do decyzji Starosty (...) nr K.5520 - 147/05, wydanej dnia 22 grudnia 2015r. o cofnięciu uprawnień do kierowania pojazdami kat. A, B.,

to jest o czyn z art. 180a kk.

Sąd Rejonowy w Przasnyszu wyrokiem z dnia 12 kwietnia 2016 r. wydanym w sprawie sygn. akt II K 93/16:

I. a) oskarżonego A. R. uznał za winnego dokonania czynu opisanego w punkcie I a/o, wypełniającego dyspozycję art. 178a § 4 kk w zw. z art. 178a § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk i na podstawie tych przepisów skazał go na 7 (siedem) miesięcy pozbawienia wolności;

b) na podstawie art. 42 § 3 kk Sąd orzekł zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych dożywotnio;

c) na podstawie art. 43a § 2 kk zasądził od oskarżonego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej świadczenie pieniężne w kwocie 10.000 złotych;

II. oskarżonego A. R. uznał za winnego dokonania czynu opisanego w punkcie II a/o, wypełniającego dyspozycję art. 180a kk i na podstawie tego przepisu skazał go na 3 (trzy) miesiące pozbawienia wolności; III. na podstawie art. 85 § 1 kk w zw. z art. 85a kk w zw. z art. 86 § 1 kk wymierzył oskarżonemu łączną karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności; IV. zwolnił oskarżonego od opłaty oraz pozostałych kosztów sądowych obciążając nimi Skarb Państwa.

Apelację od powyższego wyroku złożyli oskarżony A. R. oraz jego obrońca.

Oskarżony A. R. nie precyzuje w apelacji zarzutów ani wniosków. Oskarżony ograniczył się do stwierdzenia, że nie prowadził samochodu i czuje się pokrzywdzony wyrokiem. Z treści apelacji należy wnosić, że oskarżony żąda uniewinnienia.

Obrońca oskarżonego zaskarżył wyrok w całości na korzyść A. R. i zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

1. mającą wpływ na jego treść obrazę prawa procesowego, tj. art. 4 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k. i art. 7 k.p.k. wyrażającą się niepełną oceną zebranego w sprawie materiału dowodowego w zakresie okoliczności mających zasadniczy wpływ dla prawidłowości rozstrzygnięcia o ewentualnej karnoprawnej odpowiedzialności oskarżonego i oparcie poczynionych ustaleń w sprawie w zakresie powyższej okoliczności, z naruszeniem art. 5 § 2 k.p.k., wyłącznie na subiektywnym przekonaniu o winie oskarżonego,

2. mający wpływ na jego treść, błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, polegający na wysnuciu przez Sąd I instancji z zebranego w sprawie materiału dowodowego z opisanym w pkt 1. naruszeniem przepisów prawa procesowego mylnego przekonania, iż oskarżony A. R. dopuścił się zarzucanych mu czynów, podczas gdy prawidłowa i całościowa analiza materiału dowodowego prowadzi do wniosku, że nie ma podstaw do przyjęcia, iż oskarżony prowadził pojazd w ruchu lądowym, był w stanie nietrzeźwości oraz prowadził pojazd mechaniczny na drodze publicznej, w strefie zamieszkania lub w strefie ruchu,

3. na podstawie art. 438 pkt 4 k.p.k. niewspółmierność kar do stopnia winy oskarżonego oraz do stopnia społecznej szkodliwości zarzucanych czynów.

Stawiając powyższe zarzuty na podstawie art. 427 § 1 k.p.k. i art. 437 § 1 k.p.k. obrońca oskarżonego wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w całości i:

1. uniewinnienie A. R. od zarzucanych mu czynów, ewentualnie, na wypadek nieuwzględnienia tego wniosku w całości lub części,

2. zmianę zaskarżonego wyroku w części dotyczącej kar (pkt I a, II i III wyroku) i wymierzenie oskarżonemu odpowiednio kar 7 miesięcy ograniczenia wolności oraz 3 miesięcy ograniczenia wolności i wymierzenie kary łącznej 8 miesięcy ograniczenia wolności - połączonej z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin w stosunku miesięcznym.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacje obrońcy oraz oskarżonego A. R. są niezasadne i nie zostały uwzględnione.

Nietrafny jest podnoszony w apelacji przez obrońcę oskarżonego zarzut obrazy prawa procesowego, a mianowicie art. 4 k.p.k., art. 410 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k. i art. 7 k.p.k. Podnosząc ten zarzut obrońca ogranicza się do ogólnikowego stwierdzenia, że Sąd dokonał niepełnej oceny materiału dowodowego i oparł poczynione ustalenia w sprawie w zakresie odpowiedzialności karnoprawnej oskarżonego A. R. wyłącznie na subiektywnym przekonaniu o winie oskarżonego, z naruszeniem art. 5 § 2 k.p.k. Obrońca nie wskazuje na czym konkretnie miałyby polegać obraza wskazanych przepisów prawa procesowego w niniejszym postępowaniu przez Sąd Rejonowy. Podkreślić należy, że Sąd pierwszej instancji należycie przeprowadził postępowanie dowodowe w niniejszej sprawie. Wbrew temu co twierdzi obrońca, wszystkie dowody zostały poddane przez Sąd wnikliwej analizie i należytej, zgodnej z wymogami art. 7 k.p.k. ocenie. Wynika to jednoznacznie z uzasadnienia wyroku. Sąd wyczerpująco uzasadnił, którym dowodom i dlaczego dał wiarę, a które z dowodów i z jakich przyczyn uznał za niewiarygodne. Ocena dowodów dokonana przez Sąd Rejonowy jest swobodna, ale z pewnością nie jest dowolna i przeprowadzona została z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego. Bezpodstawny jest podnoszony w apelacji zarzut naruszenia przez Sąd zasady obiektywizmu wyrażonej w art. 4 k.p.k. Sposób prowadzenia postępowania, podejmowane w jego trakcie czynności procesowe, stosunek do stron, nie budzi żadnych wątpliwości co do obiektywizmu Sądu.

Chybiony jest podnoszony w apelacji przez obrońcę oskarżonego A. R. zarzut obrazy art. 410 k.p.k. Uzasadnienie wyroku wskazuje jednoznacznie, że podstawę wyroku stanowi całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej. Podkreślić należy, że zasada określona w art. 410 k.p.k., obowiązuje nie tylko sąd wyrokujący, ale i strony procesu, które przedstawiając w odwołaniu własne stanowisko, nie mogą go opierać wyłącznie na fragmentarycznej ocenie dowodów z pominięciem tego wszystkiego, co może prowadzić do odmiennych wniosków. Krytyka odwoławcza odnosząca się tylko do części materiału dowodowego, potraktowana wybiórczo, z pominięciem tych dowodów, które obciążają oskarżonego, a także nie wykazująca jednocześnie, by Sąd pierwszej instancji naruszył regułę swobodnej oceny dowodów, nie uzasadnia należycie zarzutu nieprawidłowej oceny dowodów, ani zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych. Takie jest stanowisko sądów odwoławczych, które Sąd Okręgowy w pełni podziela.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego wskazuje się, że nie można łącznie postawić zarzutu naruszenia art. 5 § 2 i art. 7 k.p.k. Jeżeli bowiem skarżący kwestionuje ocenę dowodów co do ich wiarygodności, to takiej sytuacji nie dotyczy art. 5 § 2, lecz art. 7. Natomiast gdy skarżący podważa prawidłowość ustaleń faktycznych wynikających z oceny dowodów – w sytuacji gdy sąd powziął wątpliwości, ale rozstrzygnął je na niekorzyść oskarżonego albo gdy takich wątpliwości nie miał, choć powinien je powziąć, skoro po dokonaniu oceny dowodów nie miał podstaw do odrzucenia korzystnej dla oskarżonego wersji zdarzenia – to wówczas należy postawić zarzut naruszenia art. 5 § 2. Jednakże naruszenie tego przepisu jest możliwe tylko i wyłącznie w sytuacji, gdy sąd orzekający w sprawie rzeczywiście powziął wątpliwości co do treści ustaleń faktycznych lub wykładni prawa i wobec niemożliwości ich usunięcia rozstrzygnął je na niekorzyść oskarżonego. Jeżeli natomiast pewne ustalenia faktyczne są zależne, np. od dania wiary lub odmówienia jej określonym dowodom, to nie można mówić o naruszeniu art. 5 § 2, a ewentualne zastrzeżenia co do oceny wiarygodności konkretnego dowodu lub grupy dowodów mogą być rozstrzygane jedynie na płaszczyźnie utrzymania się przez sąd w granicach sędziowskiej swobodnej oceny dowodów wynikającej z treści art. 7 k.p.k. (wyroki SN z 11.10.2002 r., V KKN 251/01 i 8.09.2009 r., WA 26/09). W niniejszej sprawie Sąd Rejonowy nie miał żadnych wątpliwości zarówno co do ustaleń faktycznych, jak i wykładni prawa.

Niezasadny jest podnoszony w apelacji przez obrońcę zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych przez Sąd za podstawę wyroku. Również oskarżony w swojej apelacji twierdzi, że nie prowadził samochodu. Sąd Rejonowy poczynił w sprawie prawidłowe ustalenia faktyczne, które znajdują pełne potwierdzenie w przeprowadzonych dowodach. Nie ulega wątpliwości, że oskarżony A. R. prowadził samochód marki V. (...) w ruchu lądowym. Oskarżony wyjechał z posesji M. S. na ul. (...) i uderzył w położoną po przeciwnej stronie ulicy bramę posesji A. G.. Z zeznań świadków A. G. i P. K. wynika jednoznacznie, że oskarżony prowadził samochód. Wersja oskarżonego, że wyjechanie samochodu na ul. (...) było dziełem przypadku, konsekwencją niesprawnego sprzęgła, jak słusznie stwierdził Sąd Rejonowy jest nie do przyjęcia, gdyż jest sprzeczna z materiałem dowodowym i z zasadami logiki. Nie można zgodzić się ze stanowiskiem obrońcy prezentowanym w apelacji, że istnieją wątpliwości co stanu nietrzeźwości oskarżonego w chwili czynów. Takich wątpliwości w tej kwestii nie ma. Istotnie na wydrukach z urządzenia typu Alkometr A 2.0 są naniesione poprawki, ale nie mają one wpływu na wiarygodność stanu nietrzeźwości oskarżonego stwierdzonego w czasie badań. Z protokołu z przebiegu badania stanu trzeźwości urządzeniem elektronicznym wynika, oskarżony w tym dniu, jak sam podał wypił trzy litry piwa, nie zgłaszał żadnych uwag co do prawidłowości przeprowadzonych badań (k.2). Stan wręcz upojenia alkoholowego wynika ponadto z innych dowodów – zeznań świadków A. G., P. K.. Oskarżony był tak pijany, że przewracał się w obecności funkcjonariuszy Policji wezwanych na miejsce zdarzenia. Wobec oskarżonego w dniu 22 grudnia 2005 r. została wydana decyzja przez Starostę (...) o cofnięciu uprawnień do kierowania pojazdami kategorii A, B.

Wina oskarżonego A. R. w zakresie obu zarzucanych mu czynów nie budzi żadnych wątpliwości. Prawidłowa jest także kwalifikacja prawna przyjęta przez Sąd Rejonowy.

Całkowicie chybiony jest podnoszony w apelacji zarzut niewspółmierności orzeczonej wobec oskarżonego kary. Kara orzeczona przez Sąd Rejonowy jest karą uwzględniającą wszystkie okoliczności przedmiotowe i podmiotowe, dyrektywy jej wymiaru określone w art. 53 k.k. Sąd należycie uzasadnił swoje stanowisko odnośnie wymierzonej oskarżonemu kary pozbawienia oraz środków karnych. Brak jest podstaw do wymierzenia oskarżonemu kary ograniczenia wolności. Oskarżony jest sprawcą niepoprawnym, stosowane środki probacji okazały się nieskuteczne. Przepięstwa z art. 178a § 4 k.k. dopuścił się w warunkach recydywy.

Sąd Okręgowy na podstawie art. 105 § 1 i 2 k.p.k. dokonał sprostowania oczywistej omyłki pisarskiej w wyroku Sądu Rejonowego w opisie czynu z pkt II, w dacie wydania decyzji przez Starostę (...) nr K.5520 – 147/05 o cofnięciu oskarżonemu uprawnień do kierowania pojazdami kat. A, B. Decyzja była wydana 22 grudnia 2005 r., a nie 22 grudnia 2015 r.

Z tych względów z mocy art. 437 § 1 k.p.k. Sąd Okręgowy orzekł, jak w wyroku.

O kosztach procesu za postępowanie odwoławcze, w tym opłatach orzeczono na zasadzie art. 634 k.p.k. w zw. z art. 624 § 1 k.p.k. i art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych z późniejszymi zmianami.